

ဦးလှဝင်း

(လေသူရဲတစ်ဦး)

စစ်တပ်တည့်တည့်ရပ်ပါ
နှင့်

နိုင်ငံရေးဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်

စာရေးသူ၏ အမှာ

ရယ်ရတယ် ခင်ဗျား။

ကျွန်တော်နှင့် သမ္မတ ဦးသိန်းစိန်တို့ ဟာ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းလောက်မှာ ကိုပဲ မြန်မာ့နိုင်ငံရေးဇာတ်ခုံပေါ် ရောက်လာကြတယ်လို့ ကောက်ချက်ချလို့ ရနိုင်ပါတယ်။

ဘာကြောင့် လဲ။

ကျွန်တော် ယခင်က နိုင်ငံရေးဆောင်းပါးတွေ မရေးသလောက်ပါပဲ။

စာပေနယ်ထဲ ဝင်စအချိန် ၁၉၆၄ ခုနှစ်လောက်က လေကြောင်း ဝတ္ထုတိုတွေကိုပဲ ရေးခဲ့ပါတယ်။

နောက်... အချစ်၊ နောက်... သိပ္ပံ၊ နောက်... ကျောက်မျက် ရတနာ၊ နောက်... ပန်းချီ၊ နောက်... အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ နောက်... စီးပွားရေး။

ဒီစာမျိုးတွေကိုပဲ ရေးခဲ့ပါတယ်။

ရယ်ရတယ် ခင်ဗျား။

ကျွန်တော် စာပေလောကကို ဝင်စ၊ အဲ... ၁၉၆၄ ခုနှစ်လောက်က နိုင်ငံရေးစာပေ ဆိုတာ ရေးချင်စိတ်ရှိလို့ လည်း ရေးလို့ မရပါဘူး။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းခေတ်...

စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းထားတဲ့ ခေတ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းရဲ့ မဆလပါတီ တော်ကြောင်း၊ ကောင်းကြောင်း
တွေကလွဲပြီး ဘာနိုင်ငံရေးစာပေကိုမှ ရေးခွင့်မရှိပါဘူး။

ရေးရင်လည်း အဖမ်းခံရမှာ ပေါ့ ခင်ဗျား။

ကျွန်တော့်မှာ အဖမ်းခံဝံ့တဲ့ သတ္တိလည်း မရှိပါဘူး။

ဒါကြောင့် အန္တရာယ်ကင်းရှင်းတဲ့ စာပေမျိုးကိုပဲ ရွေးပြီး ရေးခဲ့ပါ တယ်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်မှာ မဆလပါတီခေတ် ကုန်တော့ စစ်အစိုးရခေတ် ဆိုတာ ရောက်လာတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစောမောင် အာဏာရခဲ့တယ်။

နောက် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ တက်လာခဲ့ပြန်ပါတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစောမောင် ခေတ်ကတော့ တိုတိုလေးပါ။

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေခေတ်ကတော့ အလွန်ကြာရှည်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ်ရောက်တဲ့ အထိပါပဲ။

၂၀၀၈ ခုနှစ်မှာ စစ်အစိုးရ ရေးဆွဲတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေကို အတည်ပြုတယ်။

၂၀၁၀ မှာ သမ္မတကြီးဦးသိန်းစိန် ဦးဆောင်တဲ့ အစိုးရ တက်လာ တယ်။

သမ္မတဦးသိန်းစိန် တက်လာစက မြန်မာနိုင်ငံမှာ နိုင်ငံရေးခေတ်သစ် တစ်ခုကို ပြောင်းသွားခဲ့ပြီ ဆိုတာကို ကျွန်တော် လုံးဝ မသိဘူး ခင်ဗျား။

ဦးသိန်းစိန် အစိုးရကို ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ အနောက်မှ ကြိုးဆွဲ

နေတဲ့ ရုပ်သေးအစိုးရလို့ ပဲ ထင်မြင်နေခဲ့တယ်။

ဦးသိန်းစိန် တက်လာခဲ့ချင်း ပြောခဲ့တဲ့ မိန့်ခွန်းနှစ်ခုက အလွန်ကောင်းပါတယ်။

ကျွန်တော် မယုံဘူး။

ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက်ကြီး ဧရာဝတီမြစ်ဆုံ ရေအားစီမံကိန်းကိစ္စကို သူရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်တယ်။

နောက်... ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့တယ်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့ NLD ပါတီက ကြားဖြတ်ရွေးကောက်ပွဲမှာ ဝင်ပြိုင်တော့မယ်ဆိုပြီး မဟာသတင်းကြီး ထွက်လာတယ်။

နောက်... ပြည်တွင်းစစ်မီးကြီးကို ရပ်ပစ်တော့မယ်။ တစ်နိုင်ငံလုံး အပစ်အခတ် ရပ်စဲရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေးကို သူ့လက်ထက်မှာ မရ ရအောင် ယူတော့မယ်။

နောက်... ဦးသိန်းစိန် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို သွားလည် တယ်။

အမေရိကန်သမ္မတကြီးကလည်း မြန်မာနိုင်ငံကို လာလည်တယ်။

ဟာ... မြန်မာနိုင်ငံကို တခြားပြည်ပ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေက လည်း အများကြီး လာတယ်။

"ဟဲ့... ဦးသိန်းစိန်ဟာ ငါ ထင်သလို ရုပ်သေးရုပ် မဟုတ်ဘူး ။

သမ္မတအစစ်။

ငါ့အထင်တွေ မှားနေပြီ။

အဲဒီအချိန်က နိုင်ငံကို ဦးသိန်းစိန် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ပုံ အကုန်လုံး

ကလည်း အားတက်စရာတွေကြီးပါပဲ။

ထောင်ထဲမှာ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမား အကုန်လွှတ်လိုက်ပြီ။

မော်တော်ကားတွေ ကြိုက်သလို သွင်းကြတော့တဲ့ ။

ဆဲလ်ဖုန်းတွေကိုလည်း ကျပ်ငွေ ငါးထောင်ပေးရင် လူတိုင်း သုံး နိုင်
တော့မယ်တဲ့ ။

ခေတ်ပြောင်းနေတာကို မယုံနိုင်ဘဲ ငေးကြည့်နေတဲ့ ကျွန်တော့်မှာ
ဆက်ပြီး ငေးကြည့်မနေနိုင်တော့ပါဘူး။

ဆက်မငြိမ်နိုင်တော့ပါဘူး။

"ဟဲ့... ဒီလို သမ္မတကြီးမျိုး ဇာတ်ခုံပေါ်က ပြန်ဆင်းသွားခိုင်းလို့ မဖြ
စ်ဘူး"

သူ ဆက်ပြီး အာဏာရှိအောင် တို့ဝိုင်းကူကြမှ ပဲ။

ကျွန်တော် နိုင်ငံရေးဆောင်းပါးတွေ ရေးဖို့ ပထမဆုံး စစဉ်းစား ပါ
တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ထက်ငါ အပြိုင် ထုတ်ဝေနေကြတဲ့ ဂျာနယ်တွေ က
လည်း အမျိုးပေါင်း တစ်ရာနီးပါးတောင် ဖြစ်နေပါပြီ။

ရယ်ရတယ် ခင်ဗျား။

ကျွန်တော်က အဲဒီအချိန်အထိ ဂျာနယ်တွေမှာ စာ လုံးဝ မရေးသေး
ပါဘူး။

ကျွန်တော်က ဂျာနယ်ကို အထင်မကြီးဘူး ခင်ဗျား။ မဂ္ဂဇင်းကိုပဲ အ
ထင်ကြီးပြီး မဂ္ဂဇင်းမှာ ပဲ စာတွေ ဆက်တိုက် ရေးလာခဲ့တဲ့ လူ။

မဂ္ဂဇင်းသက်တမ်းက တစ်လ ခံတယ်။

ဂျာနယ်သက်တမ်းက တစ်ပတ်ပဲ ရှိတယ်။

ငါ့စာတွေကို သက်တမ်းတိုတဲ့ စာမျိုး အဖြစ်မခံဘူး။ တစ်လ သက်တမ်းရှိတဲ့ မဂ္ဂဇင်းမှာ ပဲ ရေးမယ်ဆိုပြီး၊ ပေကပ်ပြီး မဂ္ဂဇင်းမှာ ပဲ စာတွေ ရေးခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် မှားပါတယ်။

ဂျာနယ်မှာ စာရေးနိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းတွေ အများကြီး ဆုံးရှုံးခဲ့ ပါတယ်။

သမ္မတဦးသိန်းစိန်ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ရပါမယ်။

သူ့ကြောင့် ကျွန်တော် ဂျာနယ်တွေမှာ စာ စရေးပါတယ်။

စောစောက တင်ပြပြီးဖြစ်သလို သူ မပြုတ်ကျအောင် သူ့ကို အထောက်အကူ ဖြစ်စေမယ့် စာမျိုးတွေကို စရေးခဲ့တာပေါ့ ခင်ဗျား။

ဦးသိန်းစိန်လည်း ကံမကောင်းချာဘူး ခင်ဗျား။

၂၀၁၂ ခုနှစ်အကုန်လောက် အချိန်မှာ လို့ ထင်ပါတယ်။

ရခိုင်ပြဿနာ ပေါ်လာပါတယ်။

ဘာသာရေး အဓိကရုဏ်းတွေ စဖြစ်တယ်။

နောက်... ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ ဘာသာရေးအပေါ် အခြေပြုတဲ့ အဖွဲ့ အစည်းတွေ ပေါ်လာတယ်။

သမ္မတဦးသိန်းစိန်နှင့် ကျွန်တော် အဲဒီမှာ လမ်းခွဲသွားကြတာပါပဲ။

ကျွန်တော်က သမ္မတဦးသိန်းစိန်ကို ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ ဘာသာရေး နှင့် လူမျိုးရေးဝါဒီတွေရဲ့ လုပ်ရပ်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆန့်ကျင်စေချင်

တယ်။

ဦးသိန်းစိန်ကလည်း ဒီဝါဒီတွေကို ပြောင်တော့ မထောက်ခံပါဘူး။

ဒါပေမဲ့... သူ့ရဲ့ ရပ်တည်ပုံတွေကို ပျော့လွန်းနေတယ်လို့ ခံစား မိတယ်။

ရခိုင်ပြဿနာ စစ်ချင်းမှာ ကို သူ့ရဲ့ ရပ်တည်ပုံကို ကျွန်တော် မကြိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံရေးပါးမဝလို့ သူ ဒီလို ဖြစ်ခဲ့တာပဲလို့ ဖြေလျှော့ပြီး တွေးခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ အကျဉ်းချုပ်လိုက်ရင်တော့ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး ခင်ဗျား။

မှန်ပါတယ်။

ဒီပြဿနာတွေ မပေါ်ထွက်လာခင် အချိန်အထိ သူ့ဘုန်းကံက နေလိုလလိုပဲ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီပြဿနာတွေကို သူသာ လိမ်လိမ်မာမာ ကိုင်တတ်ရင် သူ နို့ဘယ် ဆုကြီးကို ရကိုရပါမယ်။ ဒီနေ့အထိလည်း သူ့သမ္မတသက်တမ်း ကုန်ဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီကျဉ်းမြောင်းတဲ့ ဘာသာရေး၊ လူမျိုးရေး၊ ပြဿနာတွေက တိုင်းပြည် နစ်နာခဲ့ရသလို ဦးသိန်းစိန်ရဲ့ တက်လမ်းတွေကိုလည်း မမြင်နိုင်တဲ့ အဆီးအတားတွေ အများကြီး ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။

ကံပေါ့ ခင်ဗျား။

လူတိုင်းရဲ့ ဘဝကို လူတစ်ဦးချင်းစီရဲ့ ကံတရားတွေကပဲ အဆုံး အဖြတ် ပေးသွားခဲ့တာပါပဲ။

အဲ... ကျွန်တော့်အကြောင်း ပြောရဦးမယ်။

နိုင်ငံရေးစာပေတွေ ရေးတာကို ကျွန်တော်က ဦးသိန်းစိန် အအောင်
မြင်ဆုံး အချိန်မှာ စရေးပေမယ့် သူ့ဘဝ အလှည့်အပြောင်းတွေ ပေါ်လာ
တဲ့ အချိန်မှာ လည်း ရပ်ပစ်လို့ မရတော့ပါဘူး။

ဆက်ရေးနေရပါတယ်။

မှန်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ဦးသိန်းစိန်ခေတ်မတိုင်ခင်က အဲဒီခေတ်တွေရဲ့ နိုင်ငံ
ရေးအခြေအနေတွေ မပေးလို့ သာ နိုင်ငံရေးစာပေကို မရေးခဲ့ပေမယ့် ရ
င်ထဲမှာ တော့ နိုင်ငံရေးစာပေ ရေးချင်စိတ်က အမြဲရှိပါတယ်။

နိုင်ငံရေးသိပ္ပံပညာနှင့် သမိုင်းပညာက ဆက်နေပါတယ်။

ခွဲခြားမရအောင် ဆက်နေပါတယ်။

ဒါကြောင့် လည်း ကျွန်တော် သမိုင်းဘာသာကိုလည်း အလွန် ဝါသ
နာပါပါတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း သမိုင်းပါမောက္ခကြီး ဒေါက်တာ သန်း
ထွန်းနှင့် နောက်ပိုင်းမှာ အလွန်ခင်မင်ခဲ့ပါတယ်။

ဟော... ဒီနေ့တော့ နိုင်ငံရေးစာပေလောကမှ လုံးဝ ပြန်မထွက် နိုင်
တော့ပါဘူး။

သမ္မတဦးသိန်းစိန် ခေတ် မဟုတ်တော့ပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ နိုင်ငံ
ရေး စာပေ ရေးတဲ့ အရှိန်အဟုန်က လုံးဝ မပျက်သွားပါဘူး။

ပိုပြီး အရှိန်တောင် ကောင်းခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဒီနေ့ ရေးသမျှ စာအကုန်လုံးက နိုင်ငံရေးစာပေတွေ ဖြစ်
ကုန်ပါပြီ။

ဒီနေ့အထိ ကျွန်တော် ရေးခဲ့ပြီးတဲ့ နိုင်ငံရေးဆောင်းပါးတွေက ရာချီ

ရှိသွားခဲ့ပြီ။ ၂၀၁၁-၂၀၁၂ ခုနှစ်က ဂျာနယ်တချို့မှာ ရေးပြီးတဲ့ ဆောင်းပါးတွေထဲက ၄၄ ပုဒ်ကို ရွေးထုတ်ပြီး 'ကျွန်တော့်အတွေး ကျွန်တော့်အမြင် များ' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။

အောင်မြင်ပါတယ်။

စာဖတ်သူတို့ လည်း သိကြပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ယခုစာအုပ်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁ နှစ်နှင့် ၂ နှစ်အတွင်း ကျွန်တော် ရေးခဲ့တဲ့ ဂျာနယ် ဆောင်းပါးတွေထဲက စိတ်ကြိုက် ၂၆ ပုဒ်ကို ရွေးထုတ်ပြီး လုံးချင်းစာအုပ်သစ်အဖြစ် ဖန်တီးလိုက်တာပါ။

စာရှုသူ...

ဖတ်ကြည့်ပါ...

သင် နှစ်ခြိုက်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

ဦးလှဝင်း(လေသူရဲတစ်ဦး)

၄-၈-၂၀၁၆

*

စစ်တပ် တည့်တည့်ရပ်ပါ

၂၁.၈.၂၀၁၅ နေ့က RFA မြန်မာပိုင်းဌာနမှူး ဒေါ်ညိမ်းရွှေက ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး မင်းအောင်လှိုင်ကို အပ်တာဗျူးလုပ်ပါတယ်။ ဒေါ်ညိမ်းရွှေက ဒီနေ့ မြန်မာ လူမျိုး (ရေဒီယို)သတင်းဆရာတွေအထဲမှာ ထိပ်ဆုံးမှာ ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပါ။

သူ ဘယ်လောက်တော်တာကို တခြား မကြည့်ပါနှင့် ။ သူမရဲ့ 'လမ်းဆုံက ဂျမ်းပုံ' အစီအစဉ်တွေကို ပြန်လေ့လာကြည့်ပါ။

စစ်အာဏာရှင်စနစ် ကျဆုံးရေးအတွက် ဂျမ်းပုံအဖြစ် သူမ သရော်ခဲ့၊ ကလိခဲ့၊ ပါးပါးလှီးပစ်ခဲ့တာတွေက အလွန်ထိရောက်လှပါတယ်။

ဦးသန်းရွှေ လက်ထက်က ဒီအစီအစဉ်ကို မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး စောင့်ကြည့်နားထောင်ခဲ့ကြပါတယ်။

'ဒီည RFA က 'လမ်းဆုံးကဂျမ်းပုံ'အစီအစဉ် လာမယ်ဟေ့'

လူထုအကြားမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမြဲ သတိပေးခဲ့ကြတတ်တဲ့ စကားပါ။

သူမဟာ ပြောတတ်၊ ဆိုတတ်၊ ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်၊ တွေးတတ်၊ ကောက်တတ်၊ စောင်းတတ်၊ သရော်တတ်၊ မှဲ့တတ်၊ ရွဲ့တတ်တဲ့ အလွန် ကြောက်စရာ ထက်မြတ်လှတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးပါ။

ဒါကြောင့် လည်း သူမက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမင်းအောင်လှိုင်ကို အင်တာ

ဗျူး လုပ်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားစက ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးအတွက် တွေးပြီး စိတ်ပူတယ်။

'ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးတော့ ဒေါ်ညိမ်းရွှေရဲ့ ချိုးဖဲတာ.. ပါးပါးလှီး ပစ်တာတွေကို ခံရတော့မှာပဲ' ကျွန်တော် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်နေသလို မဖြစ်သွားပါဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးကလည်း ရေသိုင်းတို့၊ လေသိုင်းတို့ ကို ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ထားတယ်လို့ ယူဆရပါတယ်။

ဒေါ်ညိမ်းရွှေရဲ့ တိုက်ကွက်အားလုံးနီးပါးကို သူ လွတ်အောင် ရှောင်တိမ်း သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒီနေ့ အင်တာဗျူးတစ်ခုလုံးကို RFA ဝက်ဘ်ဆိုက် အပေါ်မှာ တင်ထားပါတယ်။ ပြန်လေ့လာနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် လေ့ လာပြီး ယေဘုယျသဘော မြင်တွေ့မိတာကတော့ သူတို့ အင်တာဗျူး လုပ်သွားခဲ့တာက အချက်သုံးခုအပေါ်မှာ ပါ။

- (၁) လက်ရှိနိုင်ငံရေးအခြေအနေ
- (၂) ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး
- (၃) မြန်မာ့နိုင်ငံရေးမှာ တပ်မတော် ပါဝင်မှု။

ဒါပေမဲ့ ဒီအချက် သုံးရပ်ကို ဒေါ်ညိမ်းရွှေ ဗျူးသွားပုံက တစ်ချက်ချင်း တစ်ခုချင်း ဗျူးတာ မဟုတ်ဘူး ။ မွေနှောက်ပြီး ဗျူးသွားပါတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးဆီက သူမ ရချင်တဲ့ အဖြေကို မရရအောင် ပြုလုပ်သွားခဲ့တာပေါ့ ခင်ဗျာ။

မဆိုးပါဘူး။

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးက အင်တာဗျူးတစ်ခုလုံးရဲ့ ၈၀(ရှစ်ဆယ်)ရာခိုင်နှုန်း လောက်ကို တကယ်ထိန်းပြီး ဖြေသင့်တဲ့

အဖြေတွေကို တိတိကျကျ ဖြေသွား နိုင်ပါတယ်။ ဥပမာ...။

'ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး လက်ထက်မှာ တပ်မတော်ကို ခေတ်မီအောင် တိုက်လေယာဉ်ပျံ ဝယ်ပြီးတော့ တည်ဆောက်တာ တွေ့ရတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ တပ်က ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ လည်း ပါဝင်လုပ်ဆောင် နေတာတွေ တွေ့ရတယ်။ ဒီလို တိုက်လေယာဉ်ပျံတွေ ဝယ်တဲ့အခါ တိုင်းရင်းသား တွေဘက်က စိုးရိမ်တာတွေ ရှိလာတယ်။ နောက်... ကယ်ဆယ်ရေး လုပ်ငန်းတွေ ဝင်လုပ်ပြတဲ့ အခါမှာ သူတို့ အင်မတန် ကျေနပ်ကြတယ်။ ဒီကွာခြားနေတဲ့ ခံစားချက်နှစ်ခုအပေါ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး ဘယ်လို သုံးသပ်မိသလဲ'

ဒီမေးခွန်းက အပေါင်းနှင့် အနုတ် လုပ်ရပ်နှစ်ခုကို ချည်နှောင်ပြီး မေးတဲ့ အမေးပါ။

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး ဖြေသွားခဲ့ပုံကလည်း ကောင်းပါတယ်။

ကာကွယ်ရေးအတွက် လေယာဉ်ပျံတွေကို ဝယ်တယ်ဆိုတာက လွတ်လပ်ရေးရစအချိန် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ လက်ထက်ကတည်းက မြန်မာခေါင်းဆောင်တွေ ခေါင်းထဲမှာ ရှိခဲ့ကြတဲ့ စိတ်ကူး။ သူ့ခေတ်မှာမှ သူ့ခေါင်းထဲက ပေါ်လာတဲ့ စိတ်ကူး မဟုတ်ဘူး တဲ့ ။

၁၉၄၇ ခုနှစ်ကတည်းက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက မြန်မာနိုင်ငံမှာ အနည်းဆုံး တိုက်လေယာဉ်ပျံအစီး ၅၀၀ (ငါးရာ)လောက် ဝယ်သင့်တယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်လို့ ဖြေခဲ့ပါတယ်တဲ့ ။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ ကိုင်ပေါက်သွားတာပေါ့ ခင်ဗျာ။

ဒီအဖြေကို ဒေါ်ညိမ်းရွှေက ကျေနပ်ပုံရပါတယ်။ ဘာမှ ဆက် မမေးဘူး။

သူမ ထောက်ပြချင်နေတာက ဒီတိုက်လေယာဉ်ပျံတွေ ဝယ်တဲ့ အတွက် ငွေကုန်တယ်။ ဆင်းရဲတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံအနေနဲ့ မဝယ်သင့်ဘူး။ စစ်တပ်ကို အင်တားတိုးချဲ့မှုတွေ မပြုလုပ်သင့်ဘူး။ တိုင်းရင်းသားတွေက သူတို့ အတွက် ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်တွေကို တွေးမိပြီး စိုးရိမ်ကြလိမ့်မယ် ဆိုတာတွေပါ။

သူ လိုချင်တဲ့ အပိုင်းကို မရောက်လိုက်ပါဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးက ထိန်းပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

မှန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း သူမက တပ်မတော်မှာ ဒီနေ့ ပြုလုပ်နေတဲ့ စစ်သင်တန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆက်ဗျူးတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးကလည်း အမှန်တကယ်ရှိနေတဲ့ သင်တန်းတွေ အကြောင်းကို တည့်တည့်ပဲ ဆက်ဖြေတယ်။

အဲဒီလို ဗျူးနေရာက ဒေါ်ညိမ်းရွှေက လက်ရှိ နိုင်ငံရေး ပြဿနာတွေဘက်ကို ပြောင်းပြီး ဗျူးပါတယ်။

ယခုဆောင်းပါးမှာ ကျွန်တော် အဓိက မီးမောင်းထိုးပြီး တင်ပြချင်တာကလည်း ဒီအပိုင်းပါပဲခင်ဗျာ။ ဒီအပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်ညိမ်းရွှေ အဓိကဗျူးခဲ့တာတွေကို ခြုံပြီးတင်ပြရရင်...။

'လတ်တလောဖြစ်နေတဲ့ နိုင်ငံရေးအခြေအနေမှာ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး အနေနဲ့ သမ္မတဦးသိန်းစိန် အစိုးရကို ပံ့ပိုးမှုတွေ ပေးနေတယ်လို့ သတင်းထွက် နေတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး ဘယ်လို ရှင်းပြချင်ပါသလဲရှင်

,

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး ဖြေပုံက ကောင်းပါတယ်။

အစိုးရရဲ့ နိုင်ငံတည်ဆောက်မှုလုပ်ငန်းတွေမှာ စစ်တပ်က ကူညီပံ့ပိုး

ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာ မှန်တယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ နိုင်ငံတော်သမ္မတ ဆိုတာ နိုင်ငံတစ်ခုလုံးရဲ့ အကြီးအကဲ။ ဒီအကြီးအကဲရဲ့ နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းတွေကို အောင်မြင်အောင် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးဖို့ မိမိမှာ တာဝန် ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာ။

အဲ... ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့...။

သူတို့ ပါတီအတွင်း အပြောင်းအလဲတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ တော့ သူနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး သူတို့ ပြဿနာ...၊ သူတို့ ကိစ္စတဲ့ ။

နောက်... သူ့ရဲ့ တပ်ကအရာရှိကြီးတွေ အငြိမ်းစားယူကြပြီး ပါတီနိုငံရေးထဲ ဝင်ကြတာလည်း ဥပဒေအရ ဒီအငြိမ်းစားတွေရဲ့ လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး။ သူတို့ က ဒီနေ့ သာမန် အရပ်သားတွေ။ စစ်မှုထမ်းမှ မဟုတ် ကြတော့ပဲတဲ့ ။

ကျွန်တော် အဲဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖြေတဲ့ အဖြေကို ကြားရတာ အလွန်ဝမ်းသာတယ်ခင်ဗျာ။

ဘာကြောင့် လဲ။

တစ်လောက ကြံ့ခိုင်ရေးအမတ်မင်းတစ်ယောက်က ပြောပါတယ်။ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ။ အသံလွှင့်ဌာနက လွှင့်သွားတာကို ကြားခဲ့မိတာပါ။

'ကျွန်တော်တို့ ကြံ့ခိုင်ရေးပါတီကလာမယ့် ရွေးကောက်ပွဲမှာ ၂၆ ရာခိုင်နှုန်းလောက် နိုင်တယ်ဆိုရင်ပဲ အစိုးရ ဖွဲ့လို့ ရသွားပြီ။ ဘာကြောင့် လဲ ဆိုတော့ တပ်မတော်သားအမတ်ဦးရေ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင် အမတ်ဦးရေက ၅၁ ရာခိုင်နှုန်း ရှိသွားပြီလေ။ ဟဲ့..ဟဲ့..ဟဲ့ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြောနေတာပေါ့။ NLD ပါတီက ဘယ်တော့မှ အစိုးရ မဖွဲ့နိုင်

င်ပါဘူးလို့ '

ကျွန်တော် သူ့စကားကို နားထောင်ပြီး အလွန်စိတ်ညစ်သွား ပါတယ်

။

အတိုက်ခံပါတီဘက်မှ လည်း ချက်ချင်း ပြန်ပြောပါတယ်။

'အဲ့ဒီလိုသာ လုပ်ကြမယ်ဆိုရင် မြန်မာစစ်တပ်က ခါးပိုက်ဆောင် စစ်တပ်ဖြစ်သွားပြီးပေါ့..' တဲ့

အဲဒီပြန်ခွပ်လိုက်တဲ့ ပြောဆိုချက်ကို ဘယ်လိုမှ ပြန်ငြင်းလို့ မရပါဘူး။ ပြန်ခွပ်လို့ မရပါဘူး။

လစ်ဘရယ်ဒီမိုကရေစီစနစ်ကို ကျင့်သုံးနေတဲ့ တိုင်းပြည်မှာ စစ်တပ်ဆိုတာ ဘယ်ပါတီဘက်ကိုမှ လိုက်လို့ မရပါဘူး။

ပင်းလို့ မရပါဘူး။

ခိုင်းတာတွေကို လိုက်လုပ်လို့ မရပါဘူး။

ပြည်သူ့ဘက်ကပဲ အမြဲရပ်တည်ပြီး ပြည်သူ့အကျိုးကိုပဲ အမြဲသယ်ပိုး ထမ်းရွက်နေတဲ့ တပ်မတော်ပဲ ဖြစ်ရပါမယ်။

၁၉-၇-၂၀၁၅ နေ့ထုတ် The Voice ဂျာနယ်မှာ 'ချစ်ကြိုးမဲ့ လေတံခွန်' ဆောင်းပါးကို ကျွန်တော် ရေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီဆောင်းပါးမှာ အဓိက သုံးသပ်တင်ပြခဲ့တာက ဒီနေ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အနာဂတ်က ဗိုလ်ချုပ် မှူးကြီးမင်းအောင်လှိုင်ရဲ့ ပခုံးအပေါ်ကို ဝိုင်းတင်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်နေ ပြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးအနေနဲ့ ပြည်သူ့အားကို မိမိရဲ့ အဓိကအင်အားအဖြစ် မှတ်ယူဖို့ လိုတယ်။ မိမိကလေတံခွန်...။ ပြည်သူက ကြိုး...။

မှန်ပါတယ်။

ဒီနေ့ တိုင်းပြည်အခြေအနေတွေကို သုံးသပ်ပါ။ အားရှိစရာ အနေ အထားတစ်ခုမှ ကျွန်တော် မမြင်တွေ့မိပါဘူး။

(၁) စီးပွားရေးက ချွတ်ခြုံကျနေပါတယ်။ လူထု အလွန်ဆင်းရဲ နေပါတယ်။ ကုန်သည် ကြီးတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ငွေမရှိတော့ပါဘူး။ ငွေ အလွန် ကျပ်နေပါတယ်။ ဘယ်သူတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ငွေတွေ သွားစုနေတယ် ဆိုတာကို အလွန်စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေပါတယ်။

(၂) မြန်မာငွေဈေး ကျဆင်းခဲ့တာ စံချိန်သစ်တစ်ခုကို ရောက်ရှိလု နီးပါး ဖြစ်နေပါပြီ။

(၃) ပို့ကုန်တန်ဖိုးက သွင်းကုန်တန်ဖိုး နောက်ကို အများကြီး ရောက်နေပါတယ်။

(၄) တိုင်းပြည် ဘတ်ဂျက်ကလည်း လိုငွေအများကြီး ပြနေပါတယ်။

(၅) ရန်ကုန်မြို့ကြီးကလည်း ယာဉ်သွားရ အလွန်ခက်ခဲတဲ့ မြို့ပျက်ကြီးလို ဖြစ်နေပါပြီ။ ယာဉ်စည်းကမ်းဆိုတာ ချို့နဲ့ လားလို့ မေးရမှာ ဒီခေတ်ပါပဲ။

(၆) မြန်မာ့သမိုင်းမှာ တစ်ခါမှ မကြုံတွေ့ဖူးတဲ့ ရေကြီးတဲ့ သဘာဝဘေးဆိုးကြီးနဲ့ လည်း လူထုရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့နေရပါတယ်။

(၇) နောက်... ရွေးကောက်ပွဲကြီးက လုပ်တော့မယ်။

(၈) တိုင်းပြည်ရဲ့ ဗျူရိုကရေစီ အုပ်ချုပ်ရေးယန္တရားကလည်း အနိမ့်ကျဆုံး အဆင့် ရောက်နေပါတယ်။ ဒီယန္တရားကို မပြင်ရင် ဘယ် အစိုးရတက်တက် နိုင်ငံတိုးတက်မှာ မဟုတ်ဘူး ။

(၉) နောက်... မြေပူရာ ကင်းမှောက်ဆိုသလို ဒီနေ့ အာဏာရ ထားတဲ့ ကြံ့ခိုင်ရေးပါတီကြီးအတွင်းမှာ လည်း ပြဿနာတွေက မဖုံးနိုင် မဖိ

နိုင် ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒီမိုကရေစီစနစ် ကျင့်သုံးတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ခုမှာ အစိုးရနဲ့ လွှတ်တော် အပြန်အလှန် ခွပ်တက်ကြတာ ဘာမှ မဆန်းပါဘူး။

ဃုနုရ ညေ ဖြူညေခန ဆိုတဲ့ သဘောက ဒါပဲ မဟုတ်လား။

အလွန်ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းပါတယ်။

သမ္မတဦးသိန်းစိန်နဲ့ ပြည်သူ့လွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌ သူရဦးရွှေမန်းတို့ အကြားမှာ ရှိနေတဲ့ ပြဿနာတွေကိုလည်း ဒီနေ့ ရောက်နေတဲ့ အဆင့်မှာ ပဲ ကျွန်တော် အလွန်ရပ်စေချင်ပါတယ်။ ပြီးလိုက်ကြစေချင်ပါတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး လူကောင်းတွေ၊ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ။

ဝိုင်းပြီး ရေလောင်းပေးကြပါ။

ဝိုင်းပြီး မီးမရှိကြပါနဲ့ ။

ခုလို အချိန်မျိုးမှာ စစ်တပ်က ဘယ်လို ရပ်နေသင့်ပါသလဲ။

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးက ဒေါ်ညိမ်းရွှေကို ပြောခဲ့သလိုပါပဲ...။ ဒါ သူတို့ ပါတီပြဿနာ...၊ သူတို့ ကိစ္စ...၊ မိမိတို့ နဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ သာ သတ်မှတ် ပြီး တည့်တည့်မတ်မတ် ဆက်ရပ်ပေးပါ။

လွှတ်တော်မှာ မိမိတို့ ရထားတဲ့ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း အင်အားကို ပြည်သူ့ဆန္ဒမဲအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး လူထုဆန္ဒနဲ့ မကိုက်ညီတဲ့ ပြဿနာတွေ မှာ သာ ချသုံးပါမယ်ဆိုရင် လူထုအမြင်က ချက်ချင်း ပြောင်းသွားနိုင်ပါတယ်။

စစ်တပ်ဟာ နိုင်ငံရေးပါတီတိုင်း ကြောက်ကြရမယ့် ကြားအင်အားစုတစ်ခု ဖြစ်လာပါမယ်။

နောက်... တစ်ခု သတိပေးချင်ပါသေးတယ်။

ဒီနေ့ ခေတ်သစ်နိုင်ငံရေးသမိုင်းကို ပြန်လေ့လာကြည့်ပါ။

အတ္တလွန်ကဲတဲ့ နိုင်ငံရေးပါတီနဲ့ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တချို့က လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေးနဲ့ စစ်တပ်ကို သူတို့ ရဲ့ နောက်ဆုံး နိုင်ငံရေး လက်နက် အဖြစ် ချသုံးတတ်ပါတယ်။

တကယ်ချသုံးရင် မီးနဲ့ ကစားမိသလိုပါပဲ။ ချသုံးသူရဲ့ အိမ်သာ မီးလောင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နိုင်ငံလုံး မီးလောင်ကုန်ပါလိမ့်မယ်။

The Voice Journal

နိုဝင်ဘာ ၇-၁၃၊ ၂၀၁၅။

*

အားလုံးကို သနားတယ်

ရယ်ရပါတယ်။

ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်ရံ ဟိုတွေး ဒီတွေး.. အဲ တွေးချင်ရာ တွေးရင်း
ရွေးကောက်ပွဲကော်မရှင် ဥက္ကဋ္ဌဦးတင်အေးကို သနားလာပါတယ်
ခင်ဗျား။

အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကြီးက လာမယ့် နိုဝင်ဘာလအတွင်းမှာ
လုပ်တော့မယ်။ သူ ရှင်းနေရတဲ့ ပြဿနာတွေက မပြီးသေးဘူး။

တစ်ခု ရှင်းလိုက်၊ နောက်အသစ်တစ်ခု ပေါ်လာလိုက် မဲပေးခွင့်ရှိသူ
တွေရဲ့ စာရင်းက ဘာကြောင့် ဒီလောက်အမှားတွေ များ နေရတာလဲ။

မဲဆွယ်စည်းရုံးတဲ့ အလုပ်ကို အချိန်ကာလက သိပ်နည်းလွန်းနေ တ
ယ်။ မလုံလောက်ဘူး။ ထပ်တိုးပေးပါဦး။

မဲဆွယ်စည်းရုံးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးအနေနဲ့
ပြုလုပ်ခွင့်ရဖို့ ၁၅ ရက် ကြိုပြီး လျှောက်ထားရမယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ
ဘူး။

ကြိုတင်မဲပေးတဲ့ အလုပ်ကို ၂၀၁၀ ရွေးကောက်ပွဲမှာ တုန်းကလို ပြ
ဿနာမျိုးတွေ ထပ်မပေါ်အောင် ဘယ်လို စီစဉ်ထားလဲ။

ပြည်ပရောက်နေတဲ့ မြန်မာတွေရဲ့ မဲပေးခွင့်စာရင်းကို မထုတ်ပြန်
သေးဘူးလား။

အောင်မယ်လေး... သူ့ကို တိုက်ရိုက်မေးထားကြတဲ့ မေးခွန်းတွေ က စုံနေတာပဲ ခင်ဗျာ။

သူ လာမယ့်ရွေးကောက်ပွဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြင်ဆင်မှုတွေကို လုပ်ရတာ၊ ပြဿနာတွေ ရှင်းနေရတာ တစ်နှစ် ကျော်သွားခဲ့ပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။

သူ ရူးမသွားသေးတာ ကံကောင်းပါတယ်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ပေါ်နေမယ့် နာကြည်းချက်တွေကို ကျွန်တော် ခံစား ကြည့်လို့ ရပါတယ်။

ငါ တပ်ပြန်သွားပြီး စစ်ပဲ ပြန်တိုက်ရတဲ့ အလုပ်ပဲ လုပ်လိုက်ချင် တယ်။ ဒီရွေးကောက်ပွဲကော်မရှင် ဥက္ကဋ္ဌအလုပ်တော့ မလုပ်ချင်တော့ပါ ဘူးလို့ ။

မှန်ပါတယ်။

ဒီနေ့ သူ လုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ တာဝန်ယူပြီး မလုပ်နိုင်ပါဘူး။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဒီနေ့ ဖွဲ့စည်းထားကြတဲ့ ပါတီတွေကလည်း များ လိုက်တာ။

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် ရွေးကောက်ပွဲတုန်းကဆိုရင် ပါတီပေါင်း ၂၀၀ (နှစ်ရာ)ကျော် ရှိပါတယ်။

ဒီနေ့ကတော့ ၉၀(ကိုးဆယ်)ကျော် ခင်ဗျား။ တိတိကျကျဆိုရင် ၉၂(ကိုးဆယ့်နှစ်)ပါတီလို့ ထင်ပါတယ်။

ပြောနေလိုက်ကြတဲ့ စကားတွေကလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက်။

ဒီလောက်များ တဲ့ ပါတီတွေကို သူတို့ ဘယ်လိုဖွဲ့စည်းခဲ့ကြသလဲ။

ဥပဒေအရ ပါတီဖွဲ့စည်းနိုင်မယ့် ပါတီဝင်ဦးရေ ရအောင် ဘယ်လို စုစည်းခဲ့ကြသလဲ။ ပါတီလှုပ်ရှားနိုင်ဖို့ ရန်ပုံငွေ ဘယ်လိုရအောင် ရှာဖွေခဲ့ကြလဲ။

ပါတီရုံးချုပ်နေရာ၊ ရုံးခွဲနေရာတွေ ရရှိအောင် ဘယ်လို ရှာဖွေခဲ့ ကြလဲ။ ပညာဉာဏ်နည်းလှတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ အဖြေရှာမရတဲ့ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ ပေါ်နေပါတယ်။

မှန်ပါတယ်။

ပါတီနိုင်ငံရေး လုပ်ဖို့ ဆိုတာ ငွေ မရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာ လဲ။ အလွန်ခက်ပါလိမ့်မယ်။

(၁) ရုံးခန်းငှားရမယ့် စရိတ်

(၂) ရုံးအဖွဲ့လှုပ်ရှားနိုင်ဖို့ စရိတ်

(၃) သွားစရိတ်ရ လာစရိတ်

အနည်းဆုံးတော့ ဒီစရိတ်တွေ လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်။

ပါတီရဲ့ အသင်းသားတွေက ဗော်လံတီယာတွေမို့ သူတို့ နေထိုင် စရိတ်၊ စားစရိတ်၊ ရုံးကို လာရတဲ့ စရိတ်တွေ တစ်ပြားမှ မကုန်ဘူးလို့ ဘဲထားဦး။

ပါတီတာဝန်နဲ့ ဒီဗော်လံတီယာတွေကို ခိုင်းရတဲ့ အခါကျတော့ သွားစရိတ်၊ လာစရိတ်၊ စားစရိတ်တွေကိုတော့ ကျခံပေးရတော့မှာ ပါ။

ဗော်လံတီယာတွေက လူအားပဲ စိုက်နိုင်မှာ ပေါ့ ခင်ဗျာ။ ပါတီ တာဝန်နဲ့ သွားလာတဲ့ အခါ ခရီးနီးရင်သာ သူတို့ လမ်းလျှောက်သွားနိုင်ကြမှာ

ဖြစ်ပေမယ့် ခရီးဝေးရင်တော့ ယာဉ်တွေကို စီးရတော့မယ်။

ယာဉ်စီးခ ပေးကြရတော့မယ်။

နောက် ထမင်းစားရမယ် ထမင်းမစားလို့ မှ မရဘဲ။ အငတ်ခံပြီး အလုပ်လုပ်ကြဖို့ ဆိုတာကလည်း ခဏပေါ့ ခင်ဗျာ။ ခွန်အားအတွက် အစား စားကြရတော့မယ်။

စားစရိတ် ကုန်တော့မယ်။

ဒီစားစရိတ်ကို ဘယ်သူ ပေးမှာ လဲ။

ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ ရသမျှ နိုင်ငံရေးပါတီတစ်ခုအနေနဲ့ ရနိုင်တဲ့ ဝင်ငွေက...

(၁) မိမိပါတီကို ဝင်ရောက်လာတဲ့ လူတွေရဲ့ ပါတီဝင်ကြေးနဲ့ လစဉ်ကြေး။

(၂) မိမိပါတီကို ယုံကြည်အားထားလို့ ထည့်ဝင်ကြတဲ့ အလှူငွေ။

(၃) ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက အလွန်ချမ်းသာလို့ သူ့အိတ်ထဲက စိုက်ထုတ်ပြီး အကုန်ကျခံပေးနိုင်တဲ့ ငွေတွေပေါ့ ခင်ဗျာ။

နောက်... ပါတီရန်ပုံငွေ ရှာနိုင်တဲ့ တခြားဥပဒေနဲ့ ညီညွတ်တဲ့ နည်းလမ်းလေးတွေ တချို့ ရှိသေးပေမယ့် ဒီနည်းလမ်းလေးတွေကလည်း ဒီနေ့ လက်တွေ့အသုံးပြုနိုင်ဖို့ သိပ်မလွယ်ပါဘူး။

ဥပမာ- ပါတီတံဆိပ်နဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်းတွေ ရောင်းမယ်။ စာအုပ်တို့ မဂ္ဂဇင်းတို့ ၊ ဂျာနယ်တို့ ထုတ်တယ်။

ကျွန်တော်က ကုန်သည် စာရေးဆရာပါ။ ဒီအလုပ်တွေ ပြုလုပ်ပြီး ဒီနေ့ ငွေရှာဖို့ ဆိုတာလည်း မလွယ်ပါဘူး။

အမြတ်မထွက်ဘဲ အရှုံးပေါ်ဖို့ တောင် များ ပါတယ်။

အဲ.. ငွေမရှိဘဲ ဒီနေ့မြန်မာနိုင်ငံမှာ နိုင်ငံရေးပါတီတွေ အရေအတွက် ရာချီနီးပါးရောက်အောင် ဘယ်လို ဖွဲ့စည်းကြ၊ တည်ထောင်ခဲ့ကြပါသလဲ ။

စာရှုသူ...။

သင့်တွင် အဖြေရှိပါသလား။

သင် စဉ်းစား၍ ရနိုင်ပါသလား။

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အလွန်ဆန်းကြယ်နေတဲ့ အံ့သြဖွယ်ဖြစ်ရပ် တွေပါပဲ။

စစ်ဆိုတာ နိုင်ငံရေးရဲ့ အကျိုးဆက်ပါ။ (The War is continuation of politics) နိုင်ငံရေးဆိုတာ စီးပွားရေးအကျိုးဆက်ပါ။ (The Politic is continuation of economics) ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က နိုင်ငံရေးဗေဒ ပညာ ရပ်မှာ သင်ကြားခဲ့ဖူး တာတွေပါ။

အကျယ် မဆွေးနွေးချင်တော့ပါဘူး။

လက်တွေ့ဘဝမှာ မြင်နေ၊ တွေ့နေ၊ ခံစားနေရတာတွေကို မီးမောင်း ထိုးပြချင်ပါတယ်။

ငွေမရှိဘဲ နိုင်ငံရေးလုပ်လို့ မရဘူးလို့ ကျွန်တော် မပြောပါဘူး။ လုပ် လို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်ခဲတယ်။ ပင်ပန်းတယ်။

ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကြီး ဖြစ်ခဲ့တာ။ ရုရှားတော်လှန်ရေးကြီး ဖြစ် ခဲ့တာ၊ ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးရဲ့ အုံကြွပေါက်ကွဲမှုပါ။ နိုင်ငံရေးပါတီ တစ်ခုရဲ့ လှုပ်ရှားမှုလို့ ကောက်ချက်ချလို့ မရနိုင်ပါဘဲ။

မြန်မာတွေ နိုင်ငံရေးကို စိတ်ဝင်စားကြတာ ကျွန်တော် ဝမ်းသာ တယ်။ ဂုဏ်ယူတယ်။ လူထုက နိုင်ငံရေးအမြင် ကြွယ်ဝမှု များ လေ စင်ပေါ် ရောက်နေတဲ့ အစိုးရကို လမ်းမှန်ပေါ်ရောက်အောင် ဖိအားပေးနိုင်လေ ပေါ့ ခင်ဗျား။

ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေတာက နိုင်ငံရေးပါတီ အရေအတွက် အလွန်များ နေတဲ့ ပြဿနာပါ။

ဒီအရေအတွက် တစ်ရာလောက် ဖြစ်နေတဲ့ ပါတီတွေထဲက နိုင်ငံရေး ယုံကြည်ချက်တူသူ၊ ပန်းတိုင် တူသူတွေ အချင်းချင်း ပါတီတစ်ခု တည်းအဖြစ် ပေါင်းစည်းလိုက်လို့ မရနိုင်ဘူးလား။

ဆန္ဒရှိလျှင် မရနိုင်စရာ မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်မိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကို ဆရာလည်း သွားမလုပ်ရဲပါဘူး။

ဒီနေ့ တိုင်းပြည်ရဲ့ စီးပွားရေး အခြေအနေတွေကလည်း လုံးဝ မကောင်းပါဘူး။ အနိမ့်ဆုံး အောက်ခြေမှ အလုပ်သမားတွေအတွက် တစ်နေ့ ရတဲ့ လုပ်ခနဲ့ မိသားစုတစ်နေ့ ထမင်းစားနိုင်ဖို့ တောင် အလွန်ခက် နေပါတယ်။

သူတို့ မှာ ငွေပို လုံးဝ မရှိပါဘူး။

မကျန်းမာရင် ဆေးကုစရာ မရှိပါဘူး။ အခမဲ့ ပညာသင်ခွင့် ပေးထားတဲ့ ကျောင်းတွေ ရှိပေမယ့် ကလေး ကျောင်းသွားထားဖို့ ခက်နေပါ တယ်။

စာအုပ်ဖိုး မရှိ။

ကျောင်းဝတ်စုံ မရှိ။

နောက်... ဒီနှစ်ဆိုရင် ပိုဆိုးပါတယ်။ မြန်မာ့သမိုင်းမှာ မကြုံဖူးလောက်အောင် ကြီးလှတဲ့ ရေကြီးတဲ့ ပြဿနာနဲ့ ကြုံတွေ့နေရပါတယ်။

ပထမဆုံး ဒီဒုက္ခသည်တွေကို ပြန်လည်နေရာချထားရေး ပြဿနာ။

ဒီပျက်စီးသွားတဲ့ ဒေသကို ပြန်လည်ထူထောင်ဖို့ ပြဿနာ။

ဒီပြဿနာတွေက ဒီနေ့ ပထမ ဦးစားပေးရမယ့် ပြဿနာတွေပါ ခင်ဗျာ။

ပါတီတွေ များ နေတဲ့ ပြဿနာကို ထားလိုက်ပါတော့။

ဒီနေ့ အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကြီး...။

ကျွန်တော် တွေးနေမိတယ်။

လွတ်လပ်ပြီး တရားမျှတတဲ့ ရွေးကောက်ပွဲကြီး အောင်မြင်အောင် ကျင်းပနိုင်ဖို့ ဆိုတာ ဒီနေ့ အလွန်ကြီးမားလှတဲ့ စိန်ခေါ်မှုကြီးပါ။

ဦးတင်အေး ခေါင်းခြောက်ရမယ့် ပြဿနာတွေ အများကြီး ပေါ်လာနိုင်ပါတယ်။

အလွန်ချမ်းသာတဲ့ အမတ်လောင်းနဲ့ အလွန်ချမ်းသာတဲ့ ပါတီမှ ကိုယ်စားလှယ်လောင်းတွေအတွက်ကတော့ ပြဿနာမရှိဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သာမန်အဆင့် အမတ်လောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရွေးကောက်ပွဲ ဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဖို့ ဆိုတာလည်း မလွယ်ပါဘူး။

အမတ်လောင်းရဲ့ ဓနအင်အားက သူရဲ့ စွမ်းဆောင်နိုင်မှု အားအပေါ်မှာ ကန့်သတ်ထားတာတွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ်။

ဥပမာ- ဒီနေ့ ပြည်သူ့လွှတ်တော် အမတ်ဖြစ်နေတဲ့ NLD ပါတီမှ ဦးဝင်းထိန်...။

သူနဲ့ ကျွန်တော် ငယ်သူငယ်ချင်းပါ..။

ကျွန်တော်က စစ်တက္ကသိုလ်အပတ်စဉ် (၄) က အောင်ပြီး သူက အပတ်စဉ် (၅) က အောင်ခဲ့တဲ့ လူတွေပါ။

၂၀၁၂ ရွေးကောက်ပွဲမှာ မိတ္ထီလာမြို့နယ် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် သူ ဝင်ပြိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ ဝင်ပြိုင်ချိန်မှာ သူ့ရဲ့ အခြေခံစီးပွားရေးကလည်း မဆိုးပါဘူး။ အင်းစိန်မြို့နယ်မှာ ကိုယ်ပိုင်ခြံဝင်းနဲ့ ကိုယ်ပိုင်တိုက်အိမ်နဲ့ နေနိုင် တဲ့ သူပါ။ သူ့သားနဲ့ သမီးကလည်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနဲ့ ဩစတြေးလျ မှာ အလုပ်လုပ်နေပါတယ်။

အဲဒီ အခြေအနေမျိုးရှိနေတဲ့ ဦးဝင်းထိန်တောင် သူ့ပါတီက သူ့ကို အမတ်လောင်းအဖြစ် ရွေးချယ်ပြီးစအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အိမ် ရောက်လာပါတယ်။

"ကိုယ့်ဝင်း.. ကျွန်တော် မိတ္ထီလာ ကိုယ်စားလှယ်လောင်းအဖြစ် ရွေးကောက်ပွဲ ဝင်ပြိုင်မလို့"

"အဲဒီတော့... ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"ကျွန်တော် အလှူလာခံတာ၊ ကျွန်တော် ရွေးကောက်ပွဲဝင်ရမယ့် စရိတ်စကတွေအတွက် ခင်ဗျား တတ်နိုင်သလောက် လှူပေးပါဦး"

"မင်းတို့ ပါတီက ငွေချမပေးဘူးလား"

"ပေးတော့ ပေးတယ်၊ မဖြစ်စလောက်ပေါ့ဗျာ၊ ပါတီမှာ လည်း ပိုက်ဆံမှ မရှိဘဲ၊ ကျွန်တော့်အခြေအနေလည်း ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်းပါပဲ၊ ထောင်ထဲ ၁၉ နှစ်လောက် နေရပြီး ခုမှ ထွက်လာခဲ့ရတဲ့ လူ.."

သူနှင့် ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းအဆင့် ခင်သူတွေ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ညီအစ်ကိုတွေလို ခင်မင်လာခဲ့ကြတဲ့ လူတွေပါ။ နောက် သူနှစ်ပါး

င်း ၂၀ နီးပါး ထောင်ထဲနေခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခတွေအတွက်လည်း သနားတယ်။

ဒါကြောင့် လည်း NLD ပါတီဝင် မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော် ကူညီခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဇနီးကလည်း ကူညီပါတယ်။

ကျွန်တော့်သမီးကလည်း ကူညီပါတယ်။

"မင်းကို သူများ မဲပေးချင်အောင် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ငါ ရေးပေး ရ မလား"

"ခင်ဗျား ရေးပေးနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ"

'သူငယ်ချင်းသံမဏိ ဝင်းထိန်'လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ထားတဲ့ ဆောင်းပါး ကို ကျွန်တော် ရေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဆောင်းပါးကို ဂျာနယ်သုံးခုမှာ ဖော်ပြ ပေး ခဲ့ပါတယ်။

သူ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ကျွန်တော့်အိမ်မှ ပြန်သွားပါတယ်။ မှန်ပါ တယ်။

ကျွန်တော် တင်ပြချင်တာက ရန်ကုန်မြို့ လူထုတွေရဲ့ သာမန်အဆင့် အထက်လောက်မှာ ရှိနေတဲ့ ဦးဝင်းထိန်လို ပုဂ္ဂိုလ်တောင် ရွေးကောက်ပွဲ ဝင် ချိန်မှာ ကုန်ကျမယ့် ငွေကြေးစရိတ်ဝန်ကို သူ မထမ်းနိုင်ပါဘူး။

တင်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။

ဒီနေ့ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးအခြေအနေကလည်း လုံးဝ မကောင်းပါ ဘူး။ အမတ်လောင်းတွေ ဘယ်လို အလှူခံကြမှာ လဲ။

နောက်... ရေကြီးနေတဲ့ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ဆိုးကြီးကလည်း ဒီ နေ့အထိတောင် အဆုံးမသတ်သေးဘူး။ ချင်းတွင်းမြစ်တစ်လျှောက်က

မြို့တွေ၊ ရွာတွေမှာ ဒုက္ခရောက်နေကြတုံး။

ကဲ... ဘယ်လို လုပ်ကြမှာ လဲ။

အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကြီးက ခုလာမယ့် နိုဝင်ဘာလဆန်းမှာ ကျင်းပကြတော့မယ်။

ဒီနေ့ ကလေးတွေ နောက်ပြောင်ပြောတတ်တဲ့ သနားတယ် စကားကိုပဲ ပြန်ပြောလိုက်ပါမယ်။

ဦးတင်အေးကိုလည်း သနားတယ်။

အမတ်လောင်းတွေကိုလည်း သနားတယ်။

ရေဘေးဒုက္ခသည် တွေကိုလည်း သနားတယ်။

သနားဖို့ မကောင်းတဲ့ လူ ဒီနေ့ ရှိပါသေးရဲ့ လား ခင်ဗျား။

The Voice Journal

စက်တင်ဘာ ၂၁-၂၇၊ ၂၀၁၅။

*